

Реєстраційне свідоцтво
ЮФ № 406 від 16.06.1999.

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗПЛАТНО

"Бо Боже Слово живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного, проходить воно аж до поділу душі й духа, суглобів та мозків, і спосібне судити думки та наміри серця."

(Послання до євреїв 4:12)

ПОРИНЬТЕ В ЙОГО ОБІЙМИ

СПРАВЖНЯ ГІДНІСТЬ І БЕЗУМОВНА ВЕЛИЧ...

Кожен християнин не те що повинен, а навіть зобов'язаний читати Слово Боже. Бо інакше його заяви про належність до християнства дуже формальні. Це те саме, коли б математиком себе вважала людина, яка знає лише, що існують цифри і якісь математичні формули, які дозволяють робити певні обрахунки.

Але нерідко доводиться чути, що люди, вирішивши регулярно читати Біблію, губляться, заплутавшись у незнайомих текстах, написаних до того ж не зовсім звичною мовою.

Таких хочемо заспокоїти – це мине. Просто не намагайтеся з ходу осягнути неосяжне. Читайте по трохи, але щодня. І почніть з Нового Заповіту.

Читайте не для галочки, не для звіту перед Богом – бо Йому цього зовсім не треба. Читайте для себе, щоб зрозуміти, як поліпшити своє життя, як рости в вірі, як реагувати на життєві обставини, як виховувати дітей, будувати стосунки – із близькими і з далекими. А найголовніше – щоб зрозуміти, Хто такий Бог, хто ми для Нього і що з нами буде далі.

Радимо вам використовувати при

читанні так зване правило трьох запитань. Тобто, прочитавши якийсь біблійний текст, попросіть в Автора цього тексту допомоги, щоб знайти відповіді на наступні запитання:

Що цей текст говорить про Бога?
Що цей текст говорить про людей?
Що цей текст говорить особисто мені?

Спробуйте так читати – і ви полюбите Боже Слово, бо переконаєтеся, що воно справді «живе та діяльне, гостріше від усякого меча обосічного – проходить воно аж до поділу душі і духа, суглобів та мозку і здатне судити думки та наміри серця» (Євреїв 4:12).

І побачите, що Писання справді робить вас «мудрим на спасіння вірою в Христа Ісуса. Усе Писання Богом натхнене і корисне до навчання, до докору, до направи, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова» (2 Тимофія 3:15-16).

Тому ми впевнені, що ви полюбите Боже Слово і воно не раз вас дивуватиме. Скажімо, коли прочитаний щойно текст стане відповіддю на велику проблему, яка непокоїла вас, або порадою щодо прийняття якогось рішення; коли читаючи, ви побачите у Слові себе, а найважливіше – побачите Бога. Таким, Яким Він і є – люблячим, справедливим, милосердним, премудрим, всемогутнім і неймовірно добрим.

І зоразу, розгортаючи свою Біблію, ви поринатимете в обійми Його любові і опинитиметеся в повній безпеці, щоб не коїлося навкруги. Бо Отець любить вас так, наче інших у Нього нема. І вміє вас берегти для Свого Царства. Пориньте в Його обійми просто вже!

Людмила БЕНДУС.

Язберіг це відео. У найважливішій папці.

Коли виростуть мої сини, я покажу їм це. І попрошу показати своїм синам. А ті щоб показали своїм синам. І так – до сьомого покоління, скільки Всевишній дозволить нашій дивній землі існувати.

Покажу зовсім не для того, щоб

вони побачили розстріл хороброго українського воїна російськими покидьками без роду і племені.

А покажу з іншої причини. Щоб вони – нащадки – побачили, що таке справжня гідність і безумовна велич, явлені в погляді і поставі перед лицем смерті.

Слава Україні! Героям слава!

Руслан КУХАРЧУК.

TWR

ЯК ПРАЦЮЄ МОЛИТВА?

СТОР. 2

СИЛА ДУМКИ

СТОР. 3

БАТЬКИ І ДІТИ: МЕЖІ У СТОСУНКАХ

СТОР. 5

ПУРІМ І ХРИСТІЯНИ

СТОР. 7

Олександр ЧМУТ

Директор ТрансСвітового радіо

ЗАХИСТ ЧИ МОЛИТВА?

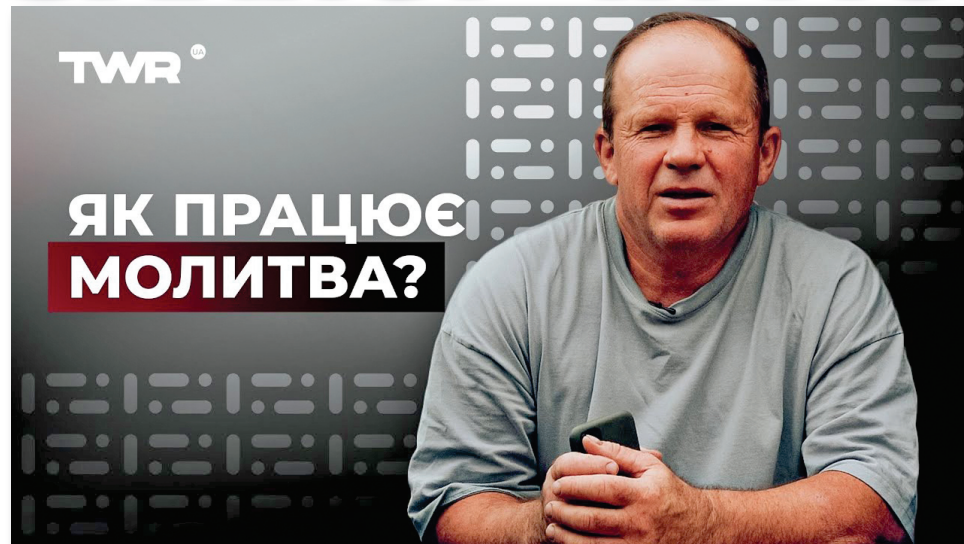
Чи може віруючий захищати і захищатися? Категорично ні, чи за деяких обставин – так? Чи захист ближнього – це гріх, ознака недовіри Господу і порушення заповіді «не вбий»? Бо, мовляв, наша боротьба – не проти плоті та крові, а лише проти духів злоби піднебесної...

Одного разу до священника на сповідь прийшла дівчинка і розповіла, що декілька років її регулярно гвалтує власний батько. Це реальна історія, не вигадана. Священник запитав: «Ти хочеш щоб твого батька посадили у в'язницю?». «Ні, – відповіла дівчинка. «Чи знаєш, що п'ята заповідь говорить: шануй свого батька та матір свою?». – «Знаю». – «Тоді шануй батька, молися і терпи». І дівчинка пішла. Батько гвалтував її до тридцяти років і не відпустив з дому. Він гвалтував і двох її сестер. Повністю спустошена, принижена, поранена після більш ніж двадцяти років знущань, вона нарешті зуміла вирватися з батьківського дому. І тепер я запитаю в тих, хто бореться не з тілом, а винятково з духами злоби піднебесної: у цій конкретній ситуації священник вчинив правильно, відправивши її додому до батька-гвалтівника?

Якщо ви скажете так, то гріш ціна вашому християнству. А якщо ви все таки погодитесь, що дівчинка – це жертва, а священник просто зобов'язаний був її захистити, тоді це означає, що віруючі можуть і мають захищати й захищатися. Якими методами – це відкрите питання, але треба бути просто сліпим та німим, тупим та байдужим, щоб таких простих речей не розуміти.

А тепер розглянемо іншу ситуацію. Коли російські варвари гвалтують українських дітей на очах у матерів, зав'язують руки за спиною невинним людям і розстрілюють... То ті, хто міг їх захистити, мають це робити, чи їм дозволяється тільки молитися за них? І мені соромно за віруючих, які насправді не уявляють, що відбувається в Україні, а лише байдуже маніпулюють біблійними текстами. Соромно за російських баптистів, керівник яких в офіційному зверненні пише: «Ми, як релігійні організації (не як Церква Христова) не даємо політичних оцінок учасникам конфліктних сторін, але закликаємо всіх до миру та людинолюбства».

Яке безумство! Ви хоча б розумієте, про

що говорите? Свого часу Давида та Голята теж треба було закликати до миру? Батька-сатаниста закликати до людинолюбства? Ви при своєму розумі? «Ми не даємо політичних оцінок...» Яке лицемірство. Ви ж дали політичну оцінку вторгненню СРСР в Афганістан. Ви назвали це безумною помилкою та дурістю, бо там загинуло більше двадцяти тисяч військових. І ви дотепер виправдуєте агресію кремлівських нелюдів? Празьку весну ви також називаєте визволенням? Невже так важко розібратися, щоб дати правильну політичну оцінку тому, що відбувається? Невже злочин не має бути покараним? Невже гвалтівники та вбивці мають залишатися на волі? І мова йде про захист не одного, а мільйонів невинних, слабких, безпорадних.

Коли до Ісуса привели жінку, звинувачену в перелюбі, яку за Законом мали каменувати, Він міг сказати: ти це заслужила. Але Він натомість врятував її життя. Коли апостолу Павлу загрожувала смерть, його учні не тільки молилися, вони рятували його. І це не має нічого спільного з недовірою Господу. Павло написав про це так: «Коли я був у Дамаску, намісник царя Арети стеріг місто, щоб схопити мене. Та мене спустили в кошику через вікно в міській стіні, і так я уник його рук» (2 Коринтян 11:32-33).

Більшість євангельських віруючих знайомі з книгами Микити Салова-Астахова: «Царство Боже і Царство світу», «Наметова місія». Це християнська класика. Та чи знаєте ви, що напередодні нападу Німеччини на СРСР Салов-Астахов написав листа президенту

Рузвельту, прохаючи негайно залучити росію на свій бік у боротьбі з Гітлером, бо інакше буде надто пізно. І якщо Гітлер завоює росію, увесь світ впаде в його хижі пазури.

Хто б міг тоді подумати, що через 80 років у росії буде свій гітлер, який вирішить знищити весь український народ. Цьому беззаконно можна і треба чинити опір.

Коли амалікітани прийшли воювати з ізраїльцями, Мойсей молився, а Ісус Навин воював. І якщо Христос чи апостоли не брали до рук зброї, чи означає це, що вони категорично забороняли це робити всім віруючим? Чи може віруючий карати беззаконня, якщо він має для цього повноваження від Бога. «Бо володар – Божий слуга тобі на добро. А як чиниш ти зло, то бійся, бо не дармо він носить меч, бо він Божий слуга, месник у гніві злочинцеві» (Римлян 13:4).

Божий слуга носить меч. Як це розуміти? Як поєднати? Чи залишається Божий слуга, який носить сьогодні автомат, Божим слугою? І що тоді стосовно сотника Корнилія? Це ж був римський центуріон, представник влади. Якщо непротивлення злу – ключова істина Нового Заповіту, чи не мав би апостол Петро наголюсити, що Корнилій після ув'язнення повинен звільнитися зі служби? А що стосовно сторожа з в'язниці, який ув'язував в Господа і після цього продовжував служити з мечем у руці? Що стосовно проконсула Сергія Павла з Кіпру, який керував провінцією, мав у підпорядкуванні військо і при цьому був віруючим. Був тим самим Божим слугою з мечем.

То, можливо, ми чогось не розуміємо?

Можливо, маємо зізнатися, що і далі думаємо в контексті радянської субкультури, яку насправді ненавидимо, але нічого не можемо вдіяти. І цей контекст ми переносимо на всі без винятку випадки життя.

Але так, як було у нас за радянських часів, було не завжди і не всюди. Наприклад, у Південній Кореї сьогодні близько 30 відсотків населення – євангельські віруючі. І міністром оборони там був протестант. А Північна Корея – це комуністичний контабрі. Саме такий, який мріє зробити путін в Україні. Що було б, якби свого часу Південна Корея думала так, як сьогодні дехто з віруючих: не будемо протистояти злomu, здамося на їх милість, усе в Божих руках. Де була би Південна Корея сьогодні? Якщо бажаєте до Північної Кореї – будь ласка, але я – ні.

Сьогодні на фронті сотні тисяч військових. Вони звертаються до Бога, каються. Таких випадків – сотні. І що їм робити далі? Якщо не чинити опір злomu – це ключова істина Біблії, то треба кидати автомат і просто повертатися додому. Багато євангельських віруючих воюють в Україні і гинуть на фронті. Це факт. Так було завжди. Мої близькі родичі воювали під час Другої світової війни. Деякі отримали поранення, деякі загинули, і ніхто в церкві їх не засудив.

Так, не всі можуть бути воїнами. І брати зброю до рук чи не брати – це питання совісті. Завжди були віруючі, які брали до рук зброю, і були такі, що відмовлялися це робити. І теж платили за свої переконання ціну. Це питання совісті. Але виконувати свій цивільний обов'язок на своїй рідній землі ми зобов'язані. Як би страшно не було.

І останнє питання: чи можна карати людину смертю? 24 січня 1989 року християнський консультант Джеймс Добсон взяв інтерв'ю у Теда Банді, серійного вбивці, який протягом багатьох років чинив жорстокі вбивства жінок і якого засудили до страти. І хто мав здійснити вирок? Чи мала право віруюча людина увімкнути рубильник електричного стільця? Чи має право віруючий поліцейський виконувати свої обов'язки? А віруючий воїн на передовій – віддати своє життя, аби істоти, які втратили людський вигляд, перестали вбивати в Україні?

Вбивства Теда Банді не йдуть у жодне порівняння із тим, що продовжують коїти в Україні росіяни на чолі з путіном. Бракує слів, щоб перелічити всі ті звірства. І хіба після цього всі ті мерзотники мають залишатися безкарними? Думайте, поки є така можливість.

CHATGPT, СВІДОМІСТЬ І ЛЮДСЬКИЙ РОЗУМ

У 1950 році британський математик, інформатик і зламник кодів Алан Тюрінг створив тест, щоб визначити, чи можуть машини мислити. Комп'ютер і людина відсилатимуть письмові відповіді людині, яка запитує. Тюрінг стверджував, що якщо відповіді комп'ютера не відрізнятимуться від відповідей реальної людини, цю машину слід вважати «розумною».

Через 73 роки розробник програмного забезпечення OpenAI впритул наблизився до проходження тесту Тюрінга. Chat Generative Pre-Trained Transformer, або ChatGPT, – це новаторське мовне програмне забезпечення, яке відповідає на будь-яке запитання послідовно, добре обґрунтованою відповіддю, що майже не відрізняється

від відповіді людини.

ChatGPT «ламає інтернет», якщо можна так висловитися. Поки що те, що він створює, варіюється від вражаючого до веселого. Це також викликає серію екзистенційних криз. Наприклад, вчителі намагаються відрізнити роботи своїх учнів від переконливих підробок штучного інтелекту.

Проте жодна форма штучного інтелекту, створена досі, не є новою формою свідомості. І малоімовірно, що ChatGPT стане тією програмою, яка остаточно знищить людство, чого так побоювався покійний Стівен Хокінг. У найкращому вигляді ChatGPT є корисним інструментом, який здатний у зручній для користувача формі підбирати й осмислювати найімовірніші обсяги інформації. У гіршому випадку ChatGPT може ще більше підірвати нашу колективну здатність критично мислити і стати серйозною та навіть шкідливою помилкою.

Хоча ChatGPT, безперечно, здатний пройти тест Тюрінга, свідомість не можна звести до інтелекту, а інтелект – до обробки інформації. Ми, люди, уявляємо. Ми будемо зв'язки. Ми не просто наслідуємо – ми творимо. Попри креативність ChatGPT наслідує. Він не може замінити або навіть дублювати людський розум. Він може лише імітувати.

Девід Гелертнер ще двадцять років тому сказав про комп'ютер для гри в шахи: «Його не хвилюють ні шахи, ні щось інше. Він грає в гру з тієї ж причини, з якої калькулятор додає або тостер підсмажує, – тому що це машина, призначена для цієї мети».

Слушна думка.

Джон СТОУНСТРІТ.
Кейсі ЛЕАНДЕР.

ТЕПЕР ВІН ЖИТИМЕ ЗАВЖДИ

Дмитро «Да Вінчі» Коцюбайло – не генерал, не полковник, не майор і навіть не капітан.

Він лейтенант. Молодший лейтенант.

Який після завершення школи пішов на війну як добровольець, ще у 2014-му. І залишався в такому статусі багато років, перебуваючи на фронті. Аж поки у 2021 році не був визнаний державою – отримав найвище звання «Герой України».

батальйоном. На початку березня – здобував життя вічне у бою біля Бахмута.

Український народ виходить на Майдан, щоб вклонитися. Багатотисячне віче. Урочисте. Лунають сурми. Люди на колінах. Генерали на колінах. Перед молодшим лейтенантом, перед героєм України.

Нам так хотілося, щоб Дмитро пройшов всю війну, вцілів і жив років до ста – виховуючи не одне покоління майбутніх українців розповідями про Велику війну.

Але Господь вирішив, що 100 років для цього воїна замало – тепер він житиме завжди. Такими історіями цементується нація, такі імена звучать віками у народних піснях і думах.

Український народний епос буде переписаний. Наш фольклор стане іншим. Бо концентрація героїчних особистостей у нинішню епоху перевищує звичайні ліміти і відтискає на другий план ледь не половину героїв попередніх віків.

Р. К.

ВІРУЮ

СИЛА ДУМКИ

Порізавши пальця, не обов'язково казати собі: «Тіло, берися до діла та починай лікуватися». Тіло запрограмоване робити те, що має робити. Воно самостійно спиняє кров і загоює рану.

Коли ви певні, що опинилися в небезпеці, вам надходять сигнали – серце помпує більше крові, усе готується до втечі. Вже буквально за мить тіло готове до того, щоб уникнути небезпеки.

Ащо, коли ми тривожимося про небезпеку тоді, як насправді її немає? Тіло все одно відповідає на сигнал про неї. Серце калатає, дихання змінюється, виплескується адреналін.

Виявляється, тіло може отримувати автоматичні сигнали, які насправді відбирають здоров'я і щастя. Якщо ви думаєте: «Я нещасливий», тіло перемикається в цей режим, хоча у вас немає жодних реальних підстав бути нещасливим.

Добра альтернатива

Біблія пропонує добру альтернативу: «Нужденному всі дні лихі, кому ж добре на серці, у того гостина постійно» (Приповісті 15:15). Коли серце радісне, то все тіло радісне. Наше тіло реагує на щастя! Ми можемо бути щасливими за неідеальних обставин, а можемо тривожитися, коли підстав для тривоги зовсім немає.

Спробуйте подумати: «Бог любить мене і знає, як зробити мене щасливим». Що відбувається? Що більше ми зосереджуємося на таких думках, то сильнішою стає наша радість! Вірите ви чи ні, але ми маємо потенціал радіти все більше за всяких обставин

– радіти радістю, якої не позбавить ніхто і ніщо!

Творець добре нас знає. Він радить нам робити те, що для нас найкраще. І хоче, щоби ми допомагали іншим так само радіти в Господі.

Цьому можна навчитися

Ніхто не заперечуватиме, що недобрі думки роблять нас нещасливими. Але, виявляється, багатьох таких думок можна цілком уникнути. «Я такий втомлений. Я засмучений. Я сердитий. Я не можу впоратися з цією проблемою». Такі думки можуть впливати на кожен орган нашого тіла. Вони схожі на невидимий вірус, який огортає нас від голови аж до п'ят.

Біблія застерігає від таких думок. Ми можемо або нехтувати цією істиною й обирати нещастя, або протистояти своїй гріховній природі та вибирати думки, які підносять угору. Замість того щоби думати: «Моє життя складне», ми можемо вирішити: «Нині моє життя буде легшим, тому що Бог все робить мені на добро».

Ми можемо змінювати свої думки, щоби вони узгоджувалися з Божим Словом: «Нарешті, браття мої,

що тільки істинне, що чесне, що справедливе, що чисте, що любе, що гідне слави, коли яка чеснота, коли яка хвала, думайте про це» (Филип'ян 4:8). Це здається нелегким, але цьому можна навчитися

Ваше тіло відгукується на кожну думку

Сотні разів щодня ми думаємо про негатив, зовсім не усвідомлюючи цього. Коли думки зосереджені на тому, як сильно у вас болять ноги, бо ви находилися, ноги просто не можуть не боліти. Але коли ви думаєте про щось інше, а не про ноги, то легко пройдете цілий квартал.

Відчувши спокусу подумати про сумне, згадайте про свого Доброго Спасителя і – усміхніться. Це допоможе віддати свої думки під владу Господа.

Якщо ви думатимете про те, що Бог благословляє вас щедро аж надмір, кожна клітинка вашого тіла почує це послання. Пам'ятайте: ваше тіло відгукується на кожну вашу думку. Ви маєте силу обирати, про що думати!

Перша лінія захисту

Перед тим, як щось робити, правильне чи хибне, ми спершу думаємо. Думки – це механізм, який слугує двигуном для наших дій. Тому поміркуйте, як це важливо – вирішити, про що думати, а про що – ні. Ваші думки – це ваша перша лінія захисту від нещастя.

Чи ви коли-небудь шкодували про свій вчинок? Можливо, ви щось не те сказали, коли слід було мовчати; або з'їли те, що не мали би їсти; або придбали те, що вам не по кишені; або переглядали щось, некорисне для душі. Що ви думали про той вчинок, перш ніж зважитися на нього?

Пам'ятайте важливий факт: ми можемо відмовитися навіть думати про якийсь вчинок! Знання того, що Бог дає нам таку владу, допомагає уникати сили-силенної проблем.

Єва жила в досконалому світі без недуг, у саду, де не ріс бур'ян. Сатана запросив її замислитися над проблемою, якої вона не мала. «Сво, може, Бог приховує від тебе щось добре. Можливо, якщо ти скуштуєш забороненого плоду, щось нове і добре прийде до тебе!». Єва послухала,

поміркувала і почала діяти. Далі ви знаєте.

Цар Давид мав владу взяти собі за жінку кожну дівчину у своєму царстві. І він мав не одну дружину. Але коли побачив Вирсавію, що купалася на даху свого будинку, до нього закралася хтиві думки. І він згрішив, забравши її собі і вбивши її чоловіка.

Та на тому все не скінчилося. Син Давида Соломон пішов дорогою батька. Соломон узяв собі багато дружин, і в старечому віці вони схилили його серце до інших богів.

Ви маєте змогу і відповідальність вибирати свої думки!

Нове життя

Добрі думки народять нове життя. Відкриють простір для нових щасливих думок. Спонукатимуть наші серця відзиватися на заклик Бога цілком по-новому. Поведуть до радості.

Коли ви почуваетесь щасливими, зупиніться та зрозумійте, що відбувається у вас. Про що ви думаєте? Якщо пильнувати свій розум, то можна цілком вчасно зупинити свої негативні думки.

Успішні військові командири наголошували: «Найефективніший захист – це наступ». Ми можемо вирушити в наступ проти своєї звички думати негативно. Ми наступаємо на ворога, коли чинимо отак: «Коли яка чеснота, коли яка хвала, думайте про те...» (Филип'ян 4:8).

Ісус ніколи не грішив думкою, словом чи ділом, проте сатана прагнув змусити Його розгнівити Бога. Тож можна бути певним, що він і нас спробує підвести до цього будь-яким можливим способом.

Юда зрадив Ісуса. Петро зрікся Ісуса тричі. Юда плакав і думав про свого провину, поки врешті-решт не повісився. Петро покався і прийняв Боже прощення.

Інколи ми поринаємо у вину через свій гріх і безкінечно страждаємо. Коли ми робимо це, сатана перемагає. Коли просимо і приймаємо прощення від Бога, Його радість і мир замінює жахливий тягар провинних думок.

На жаль, дуже багато людей, як і Юда, не перестають обвинувачувати себе. Хоч як би ми згрішили, сатана шепоче: «Ви не заслуговуєте на

прощення або на велику радість!». Це може здаватися логічним, але це – НЕПРАВДА.

Тому що ми – Божі діти, і це Його воля, щоби ми отримували прощення щоразу, коли просимо про це в Нього. Бог проголошує, що коли ми визнаємо перед Ним свої гріхи та каємося, то цієї ж миті будемо прощені.

Найбільше натхнення

Імя Глорії Свенсон (1899–1983), мабуть, вам невідоме, але свого часу вона була королевою Голівуду. Її приймали в себе знаменитості з усього світу. Глорія відвідала нас із дружиною в нашому домі в Ескондідо. Вона запитала, чи могли би ми їй допомогти зрозуміти, як стати християнкою.

Розмовляючи з нею, я усвідомив, яким же важким було її життя. Глорія опинилася на вершині публічної слави. Вона заробляла більше, ніж 99 відсотків американського населення, і могла дозволити собі будь-яку розкіш. Усі прагнули її товариства. Її життя було круговертю вечірок та безкінечного пошуку щастя. Але нам Глорія зізналася, що вона потопала в безкінечному горі. Її гнітили гіркі думки. Вона хотіла знати, чи Ісус може якось допомогти їй.

Ми з Мері пояснили простий план спасіння: треба повірити в Ісуса як Спасителя. Наступної неділі Глорія відвідала церкву, яку ми з дружиною заснували в Ескондідо. І публічно визнала Ісуса своїм Спасителем.

Повернувшись до Нью-Йорка, Глорія замовила сотні примірників моєї книги «В'язниця хвали» і, як смиренна слуга Господа, стояла на перехрестях, роздаючи їх. Вона часто любила розповідати, як вперше пережила радість, коли визнала Ісуса Господом.

Після того до мене час від часу приходили від неї звістки. Інколи вона ставила запитання, але завжди писала, що дуже щаслива зустріти Того, Хто подарував їй любов та визнання. І найбільшим її натхненням стало те, що Бог простив їй усі гріхи.

Наші спогади про колишні провини можуть завдати великого болю, але Ісус забирає наше минуле і перетворює його на радість прощених гріхів!

Мерлін КАРОТЕРЗ.

ВІЙНА В УКРАЇНІ ВІЯВЛЯЄ СЛАБКІ СТОРОНИ РОСІЇ ТА ЗАХОДУ

Моє розчарування продовжує зростати через усе гучніший хор голосів зліва і справа, який ставить під сумнів зобов'язання Америки й НАТО захищати Україну в її відважних зусиллях відстояти свою свободу від спроб знищення і повного поглинання українського народу у складі росії. Спостерігаючи за тим, як політичні експерти ставлять питання, чи відповідає прихильність до України національним інтересам Америки, я розчаровуюсь у геометричній прогресії. Відверто кажучи, я не вірю, що будь-який американець, який має достатньо розуму, може ставити під сумнів прихильність Америки й Заходу до українського народу.

Трохи більше року тому, 23 лютого 2022 року, росія вторглася в Україну з розрахунком на те, що росіяни переможуть українців протягом тижня. Виявилось, що українці набагато рішучіше налаштовані захищати свою свободу, ніж будь-хто, окрім, можливо, самих українців, міг очікувати. Ще з'ясувалося, що російська армія виявилася порожньою оболонкою того, чим її вважали (це не Червона армія, яка перемогла німців у Другій світовій війні).

Існує безліч історій про надзвичайну українську мужність. Один український пілот-винишувач після 19 годин бойових вильотів поспіль був надто виснажений, щоби продовжувати вильоти, і командир годував його з ложки, щоби привести до тями. Пересічні громадяни йшли добровольцями, а волелюбні люди всього світу були зворушені й натхненні колективною мужністю українського народу.

Успіх українців у відбитті російського вторгнення сьогодні приблизно порівну залежить від американської та західної військової

допомоги, української сили духа та російської неумілості. Якби не сучасна американська військова техніка, справи в українців йшли б набагато гірше. Насправді американська та західна зброя надається українцям нестабільними темпами. Війна в Україні викрила той факт, що Америка та її союзники мають суттєво недостатнє виробництво зброї та боєприпасів, необхідних у воєнний час.

Мета росіян – знищити Україну як національну одиницю і повністю стерти українську культуру. За оцінками ООН, на початку війни населення України становило 43 мільйони. Рік потому налічується приблизно 12 мільйонів українців, які були змушені покинути свої домівки через війну (з цих 12 мільйонів п'ять мільйонів втекли до інших країн, а сім мільйонів переміщені в межах кордонів України).

Президент путін ненавмисно надав Західно-Американському альянсу на чолі зі США величезну можливість. Неспровокований і жорстокий напад на Україну об'єднав розхитаний альянс НАТО. Західноєвропейські країни

(Німеччина, Франція, Італія, Великобританія, Бельгія тощо) пробудилися до усвідомлення небезпеки, яку становить росія. Країни Східної Європи (Польща, Угорщина, Естонія, Латвія, Литва та інші) не потребували пробудження. Вони вже знали ворожу і всеїдну природу російського ведмеда.

Вторгнення також послужило об'єднанню і зростанню українського патріотизму. Хоча в Криму й на Донбасі проживає значна кількість російськомовних громадян, поведінка росії в цій війні позбавила їх (якщо потрібно було позбавляти) перевага належності до «матінки-росії».

Волелюбні люди в усьому світі повинні розуміти, що поставлено на карту в Україні. Росія – це олігархія в занепаді, а такі тоталітарні держави завжди дуже небезпечні, коли їм загрожує занепад. Якщо росії вдасться протистояти Заходу в Україні, вона перейде до своєї наступної мети, ймовірно, до країн Балтії (Литви, Латвії та Естонії).

А українці ведуть війну між Америкою та Європою. Приблизно за п'ять відсотків американського оборонного бюджету Україна стриmuє російську імперію. Це п'ять відсотків оборонного бюджету, а не всього федерального бюджету (близько шостої частини федеральних витрат йде на національну оборону). П'ять відсотків від однієї шостої федерального бюджету – це невелика ціна за допомогу українцям, які роблять світ безпечнішим.

Вторгнення росії в Україну має пробудити волелюбних людей у всьому світі до усвідомлення масштабів того, що поставлено на карту у цій війні.

Вторгнення показало всім, хто має очі, щоби бачити, і вуха, щоби чути, що найбільша загроза свободі в усьому світі походить від двох фашистських імперій (росії і комуністичного Китаю), які прагнуть перевернути світовий порядок і замінити його російською і китайською гегемонією.

Британський тижденьник «Економіст», мабуть, найлаконічніше описав те, що стоїть на кону: «Перемога росії в Україні штовхне світ на похмурий шлях, де сила має рацію, а кордони визначаються насильством. Це може прискорити наступну, ще гіршу конфронтацію в Європі. І поглибить поширене відчуття того, що західна могутність і універсальні цінності, які вона підтримує, перебувають у стрімкому занепаді».

Америка і Захід провели другу половину ХХ століття і першу третину ХХІ століття, витрачаючи величезні ресурси на перемогу в холодній війні. Тепер у нас є шанс продовжити й розширити величезні вигоди для людства від перемоги у холодній війні, допомігши українцям зірвати спробу фашистської росії розширити свою імперію і благотворно вплинути на фашистський Китай, який кидася всією голлодні погляди на розширення гегемонії в Азії й у світі в цілому.

Якщо ми можемо допомогти українцям перемогти, то зруйнуємо міф про те, що Америка і західні демократії перебувають в остаточному занепаді.

Альтернативою є поразка України, яка означатиме катастрофу для кожної волелюбної людини у світі.

Річард ЛЕНД.

НЕ ПРИЗИВАЙ ІМЕННЯ ГОСПОДА НАДАРЕМНО

«Не призивай Імення Господа, Бога твого, надаремно, бо не помилує Господь того, хто призиватиме Його Імення надаремно» (Вихід 20:7), – так звучить одна з Десяти Божих заповідей. Розуміють її по-різному. Одні кажуть, що призивати ім'я Господа надаремно – це часто повторювати його, інші – звертатись до Нього за будь-якої потреби, тобто без нагальної необхідності, треті – кликати в клопотах, турботах, суєті...

Зрозуміло, що Бог бажає, щоб Його Ім'я проголошувалося шанобливо, з благоговінням та повним усвідомленням, Хто за ним стоїть. Коли Бог застеріг Свій народ не безчестити Його Ім'я, не кидати на нього тінь чогось поганого, не піддавати сумніву Його святість, не згадувати легковажно та без поваги Його імені: «Якщо ти не будеш додержувати, щоб виконувати всі слова цього Закону, написані в цій книзі, щоб боятись того славного й страшного Імення Господа, Бога твого, то Господь наведе надзвичайні поразки на тебе, та поразки на насіння твоє, поразки великі та певні, і хвороби злі та постійні» (Повторення Закону 28:58-59). Про це ж сказано в одному з псалмів: «Вилий Свій гнів на людей, що Тебе не пізнали, і на царства, що Імення Твого не кличуть...» (Псалом 78:6).

Але все таки поміркуймо, що для нас сьогодні означає ця заповідь.

Надія на вічне життя

Віра кожного християнина пов'язана з надією на життя вічне. У цьому й полягає основна мета віри. Апостол Павло лаконічно, доступно та

точно висловився про спосіб досягнення вічності: «Бо «кожен, хто покличе Господнє Ім'я, буде спасений» (Римлян 10:13). Адже «нема ні в кім іншим спасіння. Бо під небом нема іншого Імення, даного людям, що ним би спаслися ми мали» (Дії 4:12).

Ім'я Сина Божого змінює, освячує людину, як про це писав Павло: «...але ви обмились, але освятились, але виправдались Іменем Господа Ісуса Христа й Духом нашого Бога» (1 Коринтян 6:11). Ось так, на перший погляд, просто, досягається спасіння. І чи знайдеш у наш час людину, яка не кличе імені Господа? У багатьох на устах Його ім'я. Але чи всі, хто зове Його Ім'я, спасенні? Очевидно, що ні!

Чи справді знаєте?

Ісус Христос навчав Своїх сучасників про те, що відбудеться в майбутньому: «Не кожен, хто каже до Мене: "Господи, Господи!" увійде в Царство Небесне, але той, хто виконує волю Мого Отця, що на небі. Багато хто скажуть мені того дня: "Господи, Господи, хіба ми не Ім'ям твоїм про рокували, хіба не Ім'ям Твоїм демонів ми виганяли, або не Ім'ям Твоїм

чуда великі творили?" / І їм оголошу Я тоді: "Я ніколи не знав вас. Відійдіть від Мене, хто чинить беззаконня!"» (Матвія 7:21-23).

Безліч людей запевнятиме Бога в тому, що з Ним знайомі, називатимуть Його Господом, доводитимуть, що чинили багато справ Його Ім'ям та в Його Ім'я. Проте Він заявить, що ніколи не знав їх.

Виходить, кликати Господнє Ім'я ще не означає знати Його особисто. Апостол Павло в Посланні до Тимофія зазначав: «Та однак стоїть міцна Божа основа та має печатку оцю: «Господь знає тих, хто Його», та: «Нехай від неправди відступиться всякий, хто Господнє Ім'я називає!» (2 Тимофія 2:19).

Ісус Христос говорив про те, що знайдуться люди, яким здавалося, що вони Його знають, проте Він їм скаже: «...ніколи не знав вас». Не наші уявлення, переконання і фантазії про те, що ми Його знаємо, а повне посвячення, належність та відданість Йому визначають, чи Він знає нас. І той, хто звертається до Господа, повинен кликати Його Ім'я у певній відповідності свого життя до Його вимог, тобто в правді.

«Я – Пастир Добрий, і знаю Своє, і Своє Мене знають» (Івана 10:14), – ось як досягається особистий рівень Богопізнання.

З благоговінням і пошаною

Нині Ісус Христос перебуває праворуч Отця, «...вище від усякого уряду, і влади, і сили, і панування, і всякого імення, що назване не тільки

в цьому віці, але й у майбутньому» (Ефесян 1:21), бо «Бог повищив Його, та дав Йому Ім'я, що вище над кожне ім'я, щоб перед Ісусовим Ім'ям вклонялося кожне коліно небесних, і земних, і підземних, і щоб кожен язик визнавав: Ісус Христос – то Господь, на славу Бога Отця!» (Філіп'ян 2:9-11).

Ісус Господь навчав з благоговінням і пошаною ставитися до імені Бога. На прохання одного з учнів навчити їх молитися Він відказав: «Коли молитесь, говоріть: «Отче наш, що на небі! Нехай святиться Ім'я Твоє...» (Луки 11:2). Дослівно латиною це означає «нехай освячене буде Твоє Ім'я».

Святити – означає відділяти від загального використання для священної цілі, від буденного – для особливого, від гріха – для праведності... Так ми маємо ставитися до проголошення Божого Імені, адже воно передає сутність, атрибути, риси характеру, за якими пізнаємо Господа. В одному із псалмів читаємо: «І нехай вони знають, що Ти – Твоє Імення Господь, Сам Ти, Всевишній, на цій землі!» (Псалом 82:19).

Ісус навчав: «І кожен, хто до Імення Моє кине дім, чи братів, чи матір, чи діти, чи землі, той багатократно одержить і успадкує вічне життя» (Матвія 19:29). Його Ім'я містить в собі силу спасіння, дар вічного життя.

«Виспівуймо Іменню Його...»

Великим було здивування і захоплення учнів від дії сили Господнього Імені, свідками якої стали: «А ті сімдесят повернулися з радістю,

кажучи: «Господи, навіть демони коряться нам у Ім'я Твоє!» (Луки 10:17).

Для вірної Божові людини Його Ім'я – захист та допомога, як про це сказано: «Господнє Ім'я – сильна башта: до неї втече справедливий і буде безпечний» (Приповістей 18:10).

З повним розумінням, як ставитися до Імені Господа, Давид оспівував його у своїх псалмах: «Співайте Господу, виспівуйте Іменню Його...» (Псалом 67:5). І ще: «Одні колісницями хваляться, а інші кіньми, а ми будемо хвалитись Ім'ям Господа, нашого Бога...» (Псалом 19:8).

Християни щодня моляться: «Нехай святиться Ім'я Твоє...» Проте чи завжди вони роблять усе для того, щоб Боже Ім'я звеличувалося та прославлялося? Адже якщо допускається гріх, то тим самим безчеститься Боже Ім'я, подається привід стороннім злословити Господа.

Це трапляється тоді, коли люди, сповідуючи Ім'я Бога, порушують Його постанови. Апостол Павло про такі випадки писав: «Ти, що хвалишиш Законом, зневажаєш Бога переступом Закону! Бо через вас зневажається Боже Імення в поган» (Римлян 2:23-24); «Вони твердять, немов знають Бога, але відкидаються вчинками, будучи бридкі й неслухняні, і до всякого доброго діла нездатні» (Тита 1:16).

Так хотілося б, аби життєвим кредо усіх християн були слова з Біблії: «Не нам, Господи, не нам, але Іменню Своему дай славу за милість Твою, за правду Твою!» (Псалом 113:9).

Ігор КРОЦУК.

УСЕ МЕНІ МОЖНА, ТА НЕ ВСЕ ПОТРІБНО... ПРО РІВНІСТЬ У ПРАВАХ ТА ПРАВИЛО РІВНОСТІ

Чи може жінка бути лідеркою, успішною у висококонкурентному чоловічому колективі, задавати напрямок розвитку цілому суспільству? Чому ні? Прекрасний приклад – президентка Молдови, яка стійко опирається російським впливам і не прогинається.

Чи може жінка заробляти більше за чоловіка? Так, наприклад, у багатьох священничих подружжях.

Чи може жінка бути військовою? Тайра, Пташка...

Але чи означає це, що ми повинні запихати суспільство у лещата ідеології рівенько рівної рівності?

Наприклад, боротися за закон щодо недопущення гендерної дискримінації у військовій сфері і добиватися, щоб хоча б 25 відсотків тих, хто на передовій чи у диверсійних групах, – були жінками, як це зробили у 2020 році з політичними партіями?

Чи дійсно нам, як нації, потрібна така рівна рівність?

На одному тренінгу нас ознайомили з політиками ЄС щодо досягнення гендерної рівності (наприклад, якщо у вашій компанії не виконуються квоти про жінок на усіх рівнях посад, то вам можуть відмовити у співпраці, не приймати на експорт вашої продукції, послуг тощо).

Я тоді потролила учасниць: а досягнімо спершу гендерної рівності у шкільному колективі. Виженимо на вулицю хоча б 25 відсотків вчительок і закріпимо ці квоти за чоловіками, а інакше пригрозило закрити школи. Чи виграє система освіти від того, що педагогів обиратимуть за статеву ознакою, щоб закрити квоти, а не за їхньою кваліфікацією та компетентністю?

Рівність у праві зовсім не означає праву рівності. Саме цим часто маніпулюють (або несвідомо підмінюють поняття), розглядаючи чоловіків та жінок як непримиренних конкурентів, де виграш одного автоматично означає програш іншої.

Я ж у таких випадках пропоную

розглядати сім'ю як стартап, або компанію. Уявіть ситуацію перейнятого ідеєю рівної рівності колективу, в якому для того, щоб, не дай Боже, когось не образити, кожен працівник на 25 відсотків керівник, на 10 відсотків бухгалтер, на 15 відсотків менеджер, на 10 відсотків маркетолог, на 5 відсотків технічний працівник і по чергово виконує всі обов'язки... Уявили? То, може, розглядати успіхи одного члена сім'ї як заслугу всієї команди, де кожен має свою зону відповідальності?

Сьогодні все частіше нарікають, мовляв, радянський союз споганив ідею 8 березня, перетворивши його на «весну/красу/жіночність». У мене ж є зовсім інша гіпотеза: власне, навіпаки, комуністи насамперед пропагували 8 березня як свято рівних прав жінок з чоловіками тягати плуг, орудувати молотом, працювати за верстатом тощо... Тільки ж змінюються десятиліття, покоління, і те, що природне, – весна/краса/жіночність – як ніжна ромашка пробивається крізь асфальт ідеології тоталітарного режиму.

Тільки от 8 березня – це ні разу не про красу/весну. Це абсурдне поєднання.

Та й ідеї лівих ідеологій, що витікають із джерел марксизму, мені не цікаві. Занадто часто вони реалізуються на практиці як тоталітаризм і репресії. І кенселінг Джоан Роулінг та хейтеринг Івана Богдана, СЕО Якабу, – тривожні симптоми.

Мені ж імпонує ідея вільного суспільства, яке має свій здоровий ідеал і цінності (наприклад, дружба, міцна і щаслива сім'я), але не гвалтує всіх, щоб обов'язково відповідати йому.

І жодних насильних квот, що кошмаритимуть приватний бізнес, державні установи чи громадський сектор.

Наталя ГРОМ.

ЯК КОНТРОЛЮВАТИ ДУМКИ

Контролювати думки вкрай важливо. У Приповідях 4:23 написано: «Над усе, що лише стережеться, серце своє стережи, бо з нього походить життя». Слово «серце» включає розум і все, що походить із нього. Хтось сказав, що гріх ми чинимо двічі: спершу в думках, удруге – коли діємо відповідно до цих думок. Простіше боротися з гріхом на фундаментальному рівні, не чекаючи, поки він укорениться через дії.

Різнити між спокусою (коли думка входить у наш розум) і гріхом (плеканням гріховних думок і насолодою в них). Коли думка проникає у свідомість, потрібно перевірити її на відповідність Слову Божому і визначити, чи далі думати в цьому напрямку, чи краще змінити думки.

Якщо ми дозволимо звичці сформуватися у мисленні, змінювати думки буде щораз важче, так само, як важко витягнути автомобіль із глибокої колії.

Ось деякі біблійні поради щодо контролю над думками й подолання неправильних думок.

Перебуваймо у Слові Божому

Якщо ви постійно читатимете Біблію, то зможете розпізнати гріховну думку, оскільки вона намагатиметься пробратися до вашого розуму. Ісус у пустелі (Мт. 4) відповідав на кожну спокусу сатани словами зі Святого Письма – воно скеровувало Його розум у належному напрямку замість того, щоб дозволяти скочуватися до гріховної думки. У відповідь на спокусу задовольнити власну фізичну потребу (перетворити камінь на хліб) Ісус процитував уривок про важливість довіри Богові. На спокусу поклонитися сатані, щоб отримати славу світу, Він відповів текстом про те, що ми маємо служити й поклонятися тільки Богові та прославляти лише Його.

У відповідь на спокусу випробувати Бога Ісус указав на тексти, що підкреслюють важливість довіри. Цитування Святого

Письма під час спокусу не є магічною формулою, а швидше, слугує для спрямування розуму на біблійний шлях. Але для цього потрібно вивчати Боже Слово.

Отже, щоденна звичка перебувати у Слові має важливе значення. Якщо ми знаємо про певну сферу постійної спокуси (скажімо, тривожність, гнів), то маємо вивчати й запам'ятовувати ключові уривки, що стосуються цих питань. Вивчення того, чого слід уникати (негатив) і як правильно реагувати (позитив) на спокусу, перш ніж вона з'явиться, допоможе нам її перемогти.

Будьмо залежними від Святого Духа

Прагнимо отримати Його силу через молитву (Мт. 26:41). Покладаючись на власні сили, ми знаємо невдачі (Пр. 28:26; Єр. 17:9; Мт. 26:33).

Не треба живити розумом тим, що може сприяти гріховним думкам. Про це йдеться у Приповідях 4:23. Потрібно охороняти своє серце, пильнувати, що в них хоче проникнути. У книзі Йова 31:1 написано: «Умову я склав був з очима своїми, то як буду дивитись на дівчину?». А в Римлян 13:14 читаємо: «Але зодягніться Господом Ісусом Христом, а догодження тілу не обертайте на пожадливість!».

Отже, треба уникати видань, відеороликів, сайтів, розмов і ситуацій, які можуть призвести до нашого падіння. І так само треба уникати тих, хто підштовхує нас на ці неправильні шляхи.

Замінюймо гріховні думки праведними

Це важливий принцип. Відчуваючи спокусу погано ставитися до когось, ми замінюємо ці думки на благочестиві: робимо тим людям добро, говоримо хороші слова та молимося за них (Мт. 5:44).

Біблія часто говорить про необхідність «відкинути» неправильні дії та думки й «зодягнутися» в благочестиві вчинки і думки (Еф. 4:22-32). Якщо думки лише відкидати, не замінюючи їх на праведні, ми залишимо місце для сатани, який повернеться і знову сіятиме там свій кукіль (Мт. 12:43-45).

Спілкуймося з праведними людьми

«І уважаймо один за одним для заохоти до любови й до добрих учинків. Не кидаймо збору свого, як то звичай у деяких, але заохочуємося, і тим більше, скільки більше ви бачите, що зближається день той» (Євр. 10:24-25).

Християни, що спонукатимуть нас до змін, яких ми прагнемо (найкраще, щоб вони були тої ж статі, що й ми), молитимуться за нас і вимагатимуть звіту за наші вчинки. І добре мати таких дорогоцінних друзів.

Вірою покладаймося на Христа

Останнє й найголовніше – ці методи не матимуть жодної ваги, якщо ми не покладемося вірою на Христа як на Спасителя від гріха. По-іншому перемогти гріховні думки та спокуси неможливо, без Ісуса Божі обітниця не будуть стосуватися нас, як і не стане доступною сила Святого Духа!

Бог благословить нас, якщо ми будемо прагнути прославляти Його тим, що для Нього має найбільше значення: хто ми всередині, а не тільки який вигляд маємо перед іншими.

Нехай Господь допоможе нам стати подібними до Нафанаїла, про якого Ісус говорив, «що немає в нім підступу!» (Ів. 1:47).

БАТЬКИ І ДІТИ: МЕЖІ У СТОСУНКАХ

Створивши людину, Бог визначив для неї межі. Поділом між «можна» і «не можна» стало дерево пізнання добра і зла. Не тому, що Бог забажав ускладнити людині життя, а якраз навпаки. Межі визначали зони безпеки людей.

Цей принцип універсальний. Зокрема і в стосунках батьків та дітей. Правила в сім'ї мають конкретну ціль – створити безпечно для зростання і формування особистості дитини середовище, виховати її емоційно зрілою й відповідальною.

Це теорія. На практиці, на жаль, трохи не так. Пострадянське суспільство все ще впливає на наше життя – і особливо у сфері виховання. Одна байка чудово ілюструє цей вплив: «Малий Василько до п'яти років думав, що його звати «закрийся».

Виявляється, дітей замало народити – їх треба ще й ростити. Та навіть найкращі поради не завжди працюють в конкретній ситуації і з конкретною дитиною. Усім батькам доведеться шукати порад у Бога. А тому потрібно знати Бога, вміти чути Його, розрізнати Його голос. Бо в відносинах із дітьми не раз виникають ситуації, коли реагувати доведеться швидко. Бог завжди поруч і готовий допомогти. Але коли батьки не звикли співпрацювати з Ним, може виникнути проблема. Усвідомленому батьківству треба вчитися, і найкраще – від Досконалого Батька.

Отже про межі. Фактично, це правила поведінки сім'ї. Визначають їх батьки, дотримуються – всі. І правила формують так, щоб вони задовольняли дві основні потреби дитини: у любові і безпеці. Дитина мусить знати, що вона цінна, важлива, що її люблять і в сім'ї їй нічого не загрожує.

Ще раз наголосимо: межі дозволеного в сім'ї – це питання безпеки. Відсутність таких меж викликає

сум'яття – дитина не до кінця розуміє, що для неї добре, а що – ні. І ці межі мають бути непорушними. Бо наступне після: «Ти мене любиш?» – запитання: «А можна?..»

Навчити послуху – одне з пріоритетних завдань виховання. Слухаючись батьків, дитина вчиться слухатися Бога. З самого малку дитину вчать розумінню, що можна і треба робити, а що – ні (не можна кричати на маму, пхати пальчики в розетку, розкидати іграшки, рвати книжки, треба вітатися і дякувати...). До 9-10 років додають контекст стосунків – ти робиш те чи те, бо це правильно, бо так проявляється любов... Підлітки потребують логічного обґрунтування. Відповідь: «Я так сказала» добра для п'ятирічної дитини, але недопустима для 15-річної.

Список правил у кожній сім'ї свій – залежно від цінностей і світогляду. Але певні правила спільні для всіх християнських родин.

Наприклад, усі щодня читають (або слухають, якщо читати ще не

вміють) Біблію і моляться разом. Така практика розвиває мислення, збагачує словниковий запас, живить дух і формує життєву позицію. І це найкращий спосіб правильно впливати на формування дитячого серця. Лише що тут дуже важливо враховувати вік дитини.

З життя батьків діти переймають модель поведінки – у пізнанні Бога; у вирішенні конфліктів; у побудові стосунків; у ставленні до грошей; у прояві власних цінностей (що більше засмучує – дірка на штанах чи рана на коліні, двійка чи сварка з другом)...

Щоб правила сім'ї працювали на любові й довірі, а не на заборонах чи всездозволеності, потрібно будувати близькі, доброзичливі стосунки, поважати особистість кожного й розуміти унікальність кожного. І всі мають чітко знати: порушення правил тягне за собою наслідки.

Покарання – це окрема тема, і тут особливо потрібні межі. Наприклад, не можна карати в гніві, виливаючи на слабшого свої негативні емоції. Покарання – це не зовсім різка, як думає багато хто, апелюючи до Приповістей Соломона. Вчитель Біблії Сергій Вітюков таким говорив, що для Соломонової різки потрібна Соломонова мудрість.

І способи покарання дуже різні – залежно від того, що саме є покаранням для конкретної дитини (для когось думати над своєю поведінкою в кутку – нестерпно, а хтось весь день спокійнісінько там стоятиме, вивчаючи візерунки на стіні...)

Основна ідея покарання – Бог і батьки люблять дітей так сильно, що не дозволять їм іти неправильним шляхом. І покарання – це спосіб повернути їх на добру дорогу. Недарма єдина вказівка в Біблії для дітей – слухатися (Еф. 6:1). А щоб слухатися, і потрібні межі.

Важливий момент – покарання дитини не може бути покаранням всієї сім'ї. І сімейна прогулянка в парку не скасовується через те, що хтось із дітей провинився. Покарання лише винуватець. Тому дітям потрібен чіткий список правил, за недотримання яких доведеться відповідати. Вони повинні засвоїти, що батьківське «ні» – це справді «ні».

І це момент. Діти повинні знати, що батьки теж мають право на потреби, і – шанувати це право. Яскраве, цікаве й насичене життя батьків – найкращий приклад для наслідування. Натомість коли все обертається навколо дитини і її інтересів – це найпростіший спосіб виростити безвідповідальну та egoїстичну особу.

Проте й батьків Слово Боже застерігає: «Батьки, не дратуйте дітей своїх, щоб на душі не впали вони» (Кол. 3:21). Тому й для них потрібні правила. Скажімо, такі:

- дружність із дітьми (але не на рівних, ви в цих стосунках головні), будьте щирими й відвертими;
- не сваріться при дітях; правильно розбирайтеся з конфліктами;
- не обманюйте, відверто відповідайте на запитання або зізнавайтесь, що не знаєте відповіді;
- хваліть і підбадьорюйте, акцентуйте на чеснотах і не перебільшуйте недоліків;
- будьте привітні з друзями дітей;
- ніколи не сваріть дітей у присутності чужих (навіть якщо це ваші або їхні друзі);

- будьте терплячими в розмові навіть на найсуперечливіші теми і поважайте їхню гідність;
- поважайте їхнє право на особистий, відповідний їхньому вікові простір (без дозволу не заходьте до кімнати, не рийтеся в речах, не змушуйте ділитися іграшками, коли вони не хочуть, не читайте щоденник тощо);

- дозволяйте дітям проявляти емоції (гніватися, сердитися) і вчить робити це правильно;
- поважайте їхні погляди і серйозно сприймайте плани;
- просіть пробачення, коли помилилися;
- не ігноруйте прохання дітей їх вислухати;
- не навійте ярликів на їх особистість (ти нечупара), але ставте перед фактами, на які чекає реакції (у твоєї шафі безлад);

- виявляйте перед дітьми емоції з приводу їхньої поведінки (мені неприємно це бачити), але без жодних маніпуляцій;
- навчіться говорити спокійним тоном, перш ніж вимагати цього від дітей;
- не піддавайтеся на провокації (якщо заборонили дитині тиждень грати ігри, то не скасовуйте цього рішення через три дні, бо вона виправилася)...

Особлива відповідальність батьків – пояснити дітям, що ніхто не має права порушувати зону їхнього фізичного комфорту, що дотики бувають безпечними й небезпечними, таємниця – хорошими та поганими, а просити допомоги не соромно (так звані «правила трусиків»).

Межі не прокладеш без спілкування. І діалог на віречі: «Як справи?» – «Добре» – це не спілкування. Якщо сім'я збудована на довірі, дитина не боїтиметься розповісти вдома про свій неправильний вчинок чи

поділитися якоюсь проблемою. Бо знаємо, що батьки люблять її незалежно від поведінки і всерйоз сприймають усі її переживання. І вона завжди може розраховувати на їх підтримку і допомогу. (А це навчить її будувати довірливі стосунки з Богом-Отцем).

І коли межі в сім'ї вибудовані правильно, це матиме хороші результати в житті дітей (а значить, забезпечить батькам добру старість). Діти знатимуть, де закінчується їхня свобода і починається свобода іншої людини; вмітимуть справлятися зі своїми бажаннями й правильно виявляти емоції; поважатимуть старших; засвоять закон сіяння і жнив; вмітимуть будувати взаємини, не переступаючи особистих кордонів.

Та в стосунках із дорослими дітьми теж є важливі моменти, не знаючи яких, можна стати причиною появи нових байок про тещу/свекруху (тестів/свекрів ця проблема якимсь чином оминула).

Що треба пам'ятати, коли діти виростають?

Прийміть цей факт і відпустіть їх у доросле життя.

Поважайте їх і їхні рішення. Якщо вам щось не подобається – ви маєте право про це сказати, але не більше.

Радьте і допомагайте, коли вас про це попросять, і не ображайтеся, коли не просять. Це ж прекрасно – ви зуміли виховати мудрих і відповідальних дітей.

Широко любіть своїх невісток/зятів (любов – це насамперед рішення, а за правильним рішенням почуття обов'язково підтягнуться).

Моліться не менше (а навіть і більше), ніж ви молилися, коли діти були маленькими. Нехай Бог обіймає їх через ваші молитви.

Якщо діти пішли життєвими манівцями (на жаль, і таке буває) – не соромтеся просити молитовної підтримки. Біль і гіркота в серці перешкоджають молитися з вірою, тому вам потрібні люди, які стануть у молитовну борню за повернення і спасіння ваших дітей.

І насамкінець не думайте, що коли діти виростили – ваше життя втрачає сенс. Просто почався його новий етап. Зовсім не гірший, ніж замолоту, лише що інший.

Ви ще можете багато робити і досягати, служити і впливати, змінювати і змінюватися. Адже володієте цінністю, якої так бракувало, коли діти були малі, – у вас тепер на всі ці добрі справи значно більше часу. (Поки не прийдуть внуки).

Людмила БЕНДУС.

10 ОЗНАК ХЛОПЦЯ, ЗА ЯКОГО ВАРТО ВИЙТИ ЗАМІЖ

Кожна дівчина має право вибору. Та як обрати, щоб не помилитися?

Дорога подруго! Пропоную кілька порад про те, на що варто звернути увагу, перш ніж сказати своє тверде «так».

Вибирай подібного до себе.

Буття 2:18 пояснює, що Єва була подібною до Адама. Це доволі чесно. Мій чоловік каже так: «Якщо ти валянок, не шукай собі тувельку».

Вибирай духовно цілісного.

Побудова сім'ї починається з духовної єдності. Духовна цілісність – це результат зустрічі людини з Богом. Твоя відповідальність – побачити це в ньому. А це можливо лише тоді, коли ти сама будеш такою.

Переконайся в перспективі його ментального розвитку (розуму, мислення, душі).

Звісно, ти не знайдеш ідеального хлопця, щоб створити ідеальну сім'ю. Але коли побачиш перспективу його розвитку – це вже

дзвіночки до успіху. Він не ідеальний, але розуміє, що йому треба розвиватися.

Зауваж, чи розуміє і приймає він місце, де його помістив Бог.

Бути гнучким до різних середовищ, бачити реальність і не жити у світі фантазій – це показник зрілості.

Чоловік має бути готовий взяти

відповідальність.

Відповідальність за свою дружину, слова, вчинки, фінансовий дохід, планування життя та виховання дітей.

Чоловік має займатися ділом і знати своє покликання.

Бо інакше дружині буде складно виконувати призначення помічниці.

Бог створив чоловіка головою сім'ї, її лідером.

Від цього залежить, як, в якому напрямку, на якій глибині і з якою швидкістю рухатиметься сімейний корабель.

Вибирай працюючого.

Хтось сказав: апатія і лень – це справжнє замерзання душі і тіла. «Роботящим рукам – керувати, рукам ледачим – лише наймитувати» (Приповісті 12:24).

Вибирай із добрим серцем.

Самуїл, обираючи наступника Саула, дивився на зовнішність. Але Бог вчить дивитися на серце. Постав собі питання: із чим би ти точно не згодилася жити?

Вибирай охайного.

Якщо він неохайний тепер, то навряд чи стане таким після весілля. Така реальність. Ти зможеш скорегувати деякі моменти (як-от зачіска, стиль одягу), але загалом його позиція залишиться незмінною.

Вибирай правильно, адже тобі жити з ним усе життя.

І хай допоможе тобі в цьому Господь!

Віка ГОЛОВАЧ.

ТАЄМНИЧА ЗАПИСКА, АБО ВЕЛИКА ПЕРЕМІНА

Ця історія сталась із Теофілом Бабієнком – служителем церкви, проповідником, який багато зробив для поширення Євангелія.

Здобувши богословську освіту, він поїхав у Британію звершувати служіння. У 1920 році його направили в Китай, у місто Харбін. Там він збудував дім молитви, проводив біблійні семінари, пізніше збудував семінарію, навчав служителів. Став керівником Монгольської місії (так на той період вона називалась). І на цій території, на китайсько-радянському кордоні, утворюється невелика громада. Пізніше він повернувся до Британії.

Але почали ширитися чутки про те, що кордон мають скоро закрити і доступу до громади не буде. І Теофіл вирішує поїхати туди, щоб розібратися з деякими організаційними питаннями. Британський консул, дізнавшись про це, не радив йому того робити, то було дуже небезпечно. Але Теофіл, помолитися, таки вирішив їхати разом зі своїм помічником, Павлом.

Вони сіли в потяг, але з різних боків вагону, щоб якщо когось одного затримують, то інший зміг доїхати.

До китайсько-радянського кордону прибули ввечері. Перетнули його, аж раптом потяг зупинився. У вагон зайшли солдати і перекинули виходи з обох боків. Через певний час у вагон заходить комісар і каже: «Приготуйте дорожні документи. Я шукаю американського шпигуна і знаю, що він перебуває тут».

У його роті блиснув золотий зуб (потім з'ясувалося, що його так і називали – Золотий Зуб).

Теофіл полегшено зітхнув, бо мав британський паспорт і він точно не американський шпигун.

Але коли комісар підійшов до Теофіла, то покликав солдатів і сказав: «Заберіть його! Це шпигун, я його впізнав». Поки Теофіла вели до товарного вагону,

і незнайомих... Його увагу привернула одна сім'я. Вони непогано знали Біблію, щиро співали християнські пісні. Але Теофіл розумів, що бачить їх вперше.

Після зібрання до нього підійшов той чоловік і запитав: «Ви мене не впізнаєте?». Теофіл відповів, що ні. І тоді чоловік каже: «Так, я маю інший вигляд, ніж раніше, бо я і сам інший. Ще перед хрещенням я зняв золоту коронку із зуба. Це була частина мого старого життя». Теофіл здивовано вигукнув: «Золотий Зуб?!».

Потім цей чоловік відкрив свою Біблію і показав приклеєний там старий аркуш паперу. Так, це була та записка.

І ось що там було написано:

- Читай Біблію щодня.
- Постійно молись.
- Живи кожен день так, як ніби це останній день у твоєму житті.
- Завжди будь готовий зустрітись з Господом.

Він розповів, що хотів догнати Теофіла і вбити його, так розлютився на нього. Але стримала його ця записка. Особливо фраза: «Завжди будь готовий зустрітись з Господом».

«Я бачив, що ти був готовий зустрітись із Господом, не боявся, як інші, сьом ми там перевертали, ти був інакшим. А я тоді не був готовий зустрітись із Господом. Не читав Слово Боже, не молився, і це мене зупинило і не давало спокою».

Ти залишив тоді адресу церкви. І я знайшов її і вирішив віддати Богам своє життя, і привів сюди всю свою сім'ю. Подивись на мене: хіба я не нова людина?..»

***

Друзі, а чи готові ви зустрітись з Богом?

Чи достатньо часу приділяєте для Нього, чи щодня читаєте Біблію, чи постійно молитесь?

Чи готові ви зустрітись з Богом?

ЗА ЩО ЛЮБИТИ БОГА БУДЬТЕ ЯК ДІТИ...

Багато людей на запитання, чи люблять вони Бога, дадуть ствердну відповідь. Але коли запитати, а за що саме, багато хто збентежиться.

Поширена думка – буцімто вірні Богові люди люблять Його за матеріальні блага, які Він їм дає. Але ж матеріальні блага Господь дає абсолютно всім людям: «Він наказує сходити сонцю Своєму над злими й над добрими, і дощ посилає на праведних і на неправедних» (Матвія 5:45). Просто вірні розуміють це і дякують за послані блага, а решта людей сприймає це як щось цілком належне.

Так, Бога можна любити за всі матеріальні блага, які Він посилає, але зауважте, що більшість вірних на землі – це загалом не багаті в матеріальному плані люди. Багаті – у духовному, але не в матеріальному. І цей факт не є чимось новим для Церкви Христової: «Погляньте, браття, хто ви, покликани: небагато серед вас мудрих за плоттю, небагато сильних, небагато благородних» (1 Коринтян 1:26). Опис, який дав апостол Павло Коринтський церкві майже двадцять століть тому, можна без жодного перебільшення використати для

більшості сучасних церковних громад.

Тому можна підсумувати, що вірні Богові люди вдячні Йому за матеріальні блага, але не за них вони люблять Його.

Можливо, вони люблять Господа за здоров'я або ж численні зцілення? Так, зцілення багатьох наворачують до Бога, за що вони дуже вдячні Йому (знову вдячність!), але не за те вони Його люблять. Та й навіть після чудесного зцілення людина проживе щонайбільше кілька десятків років і все одно помре. А вірні Богові вимірюють власне життя не десятиліттями, а вічністю. Стосовно ж здоров'я – часто само його брак приводить людей до Бога, і хоча вони далеко не завжди отримують жадане фізичне зцілення, проте отримують зцілення духовне, а разом на власному досвіді пересвідчуються в істинності біблійних слів: «Коли я немічний, тоді сильний» (2 Коринтян 12:10).

То за що люблять Господа? Усе просто – за любов: «Бог же Своєю любов до нас доводить тим, що Христос помер за нас, коли ми були ще грішниками» (Римлян 5:8). І Його вірні слідує біблійній поради: «Будемо любити Його, бо Він раніше полюбив нас» (1 Івана 4:19), а через цю любов до Бога люблять і ближніх, тобто людей, які опинилися поруч.

І це теж не має дивувати, адже «хто каже: "Я люблю Бога", а брата свого ненавидить, той говорить неправду: бо той, хто не любить брата свого, якого бачить, як може любити Бога, Якого не бачить?» (1 Івана 4:20). До того ж «ми маємо від Нього таку заповідь, щоб той, хто любить Бога, любив і брата свого» (1 Івана 4:21). Христос Сам сказав учням: «Якщо любите Мене, то дотримуйтесь Моїх заповідей» (Івана 14:15).

А ви любите Бога?

В одному зі штатів Судану вчителька вирішила подарувати найкращому учневі нове взуття і дала завдання написати твір. Діти погодилися й охоче взялися до роботи.

Прочитавши всі твори, вчителька завагалася, кому віддати приз, бо всі роботи були гарні. Тоді вона вирішила, що їй допоможе жереб. І запропонувала дітям написати на папірці ім'я дитини, яка, на їх думку, найбільше заслуговує на приз. Так і зробили. Перемішавши всі папірці, вчителька назвала ім'я переможця – Вафа Абделькарім! Діти заплескали в долоні і кинулися вітати Вафу, що сиділа і плакала (взуття дівчинки було дуже стареньке й давно вже потребувало ремонту). Дівчинка була доброю ученицею і заслуговувала на подарунок!

Але це не кінець історії. Вчителька повернулася додому і у сльозах сказала своєму чоловікові:

– Ця дівчинка справді добре вчиться і була єдиною в класі, хто не мав хорошого

взуття. Але коли я переглядала папірці в коробочці з іменами, то виявила, що абсолютно на всіх було написано її ім'я. Всі діти написали «Вафа Абделькарім»...

«Будьте як діти...», – сказав якийсь Ісус Христос.

У ДНІПРІ ВТРЕТЄ ВІДБУВСЯ ГЛОБАЛЬНИЙ ЛІДЕРСЬКИЙ САМІТ

З березня у Дніпрі відбувся Глобальний лідерський саміт. У ньому взяли участь 210 осіб із Кам'янського, Краматорська, Харкова та Дніпра. На заході виступили шість мотиваційних спікерів, які надали екссклюзивні послання учасникам.

Саміт пройшов у Дніпровській християнській церкві (ДХЦ). Пастор цієї церкви, Максим Білоусов, відкрив захід, поділившись своїм особистим лідерським шляхом, і наголосив на цінності ГЛС у Дніпрі. Група прославлення відіграла важливу роль у створенні позитивної атмосфери під час усієї події.

На заході у Дніпрі виступили шість видатних та відомих спікерів з усього світу, зокрема Крейг Грошел, старший пастор популярної інноваційної церкви Life Church; Ванесса ван Едвардс, авторка бестселера «Наука спілкування. Як читати емоції, розуміти наміри і знаходити спільну мову», яку перекладено 16 мовами; Сахар Гашемі, засновник інноваційних компаній Coffee Republic і Skinny Candy, а також «агент змін» і «потужний каталізатор для поширення підприємництва у великих корпораціях»; Джуда Сміт, старший пастор церкви Churchome; Том Де Врієз, президент і генеральний директор Global Leadership Network;

Руслан Кухарчук, голова руху «Всі разом!».

Під час саміту виступали і пастори з Дніпра. Доповідачі заохочували присутніх до активних дій та змін, демонструючи способи поліпшити звичні для нас речі.

«Понад 200 учасників почули головне гасло ГЛС 2022 року – «Оголоси своє бачення!». Сучасність зіткнулась з багатьма глобальними викликами, одна з найбільш обнадійливих ознак відновлення надії – це трансформація лідерства.

«Лідери мають розуміти, що в умовах війни до України прикута увага всього світу. І прикута саме до українського лідерства. Не має значення, де сконцентроване персональне лідерство учасників події: у церкві, вдома, в бізнесі чи на вулиці – кожен може розширити власний вплив і здобути кращі результати з успіхом для своєї громади», – наголосив Громадянський рух «Всі разом!».

Учасниками ГЛС у Дніпрі були різні люди, єпископи християнських конфесій, пастори, священнослужителі, віруючі з різних релігійних груп, лідери, менеджери, студенти та підприємці.

Глобальний саміт лідерства – це рух християнського лідерства, який щорічно проводиться в 125 країнах і який відвідує понад 250 000 осіб. В Україні цього сезону саміти були організовані в Києві, Полтаві та Дніпрі із залученням місцевих церков та організацій на чолі з рухом «Всі разом!».

Vsirazom.com.

ПУРІМ І ХРИСТІЯНИ

Пурім – це біблійне свято, яке відзначається в єврейських громадах у всьому світі 14 або 15 числа єврейського місяця адар. Це радісне свято, бо євреї згадують порятунок свого народу, описаний в Книзі Естер.

Для багатьох християн Естер – це просто ще одна маленька книжечка, що ховається десь у Старому Заповіті. Чи має ця дивна книга і незнайоме свято Пурім якимсь значенням для християн сьогодні?

Святкування визволення

Євреї святкують Пурім, влаштовуючи маскаради та інші урочистості. А ще читають «Сувій Естер», який нагадує їм про визволення їхніх предків з рук ворогів.

Щоразу, коли ім'я ворога єврейського народу Гамана згадується під час цього публічного читання, присутні свистять і грюкають, щоб продемонструвати своє невдоволення згадкою про нього (пор. Вихід 17:14). На завершення свята їдять печиво під назвою «вуха Гамана» і співають спеціальних пісень.

Щоб краще зрозуміти причину святкування Пуріму, необхідно знати історію та місце дії Книги Естер. Це відбувається наприкінці VI століття до нашої ери. Безліч народу забрали у вигнання вавилоняни, яких потім завоювали перси. Події Книги Естер відбуваються під час повсюдного перського панування.

Історія Пуріму

Естер потрапляє в полон до

перського царя Ахашвероша, і її дядько Мордехай наказує їй приховувати своє єврейське походження (Естер 2:10, 20). Цей поворот у книзі заслуговує на увагу і слугує цікавим передчуттям для читача. Ахашверош закохується в Естер і одружується з нею, не знаючи її етнічного походження.

У цей момент історії Гаман-агагіт отримує посаду прем'єр-міністра в Персії. Після цього підвищення цар наказує, щоб усі вклонилися і шанували Гамана. Мордехай не тільки відмовляється вклонитися, але й розкриває свою єврейську належність (3:4).

Гаман відчуває ненависть до народу Мордехая. Йому було недостатньо того, що всі інші вклонилися йому, і недостатньо було вбити весь єврейський народ через бунт Мордехая. І ось він кидає жереб (на івриті – Пурім), щоб визначити той жахливий день, коли весь єврейський народ буде знищений (3:6-7).

Почувши ці плани геноциду, Мордехай зустрічається з Естер і переконує її допомогти народу (4:13-14). Естер запрошує царя Ахашвероша та Гамана на низку бенкетів. Під час другого бенкету вона зізнається чоловікові, що вона єврейка. Змова Гамана вбити євреїв включає царя! Це жахливе одкровення не лише для царя, але й для Гамана, який благає врятувати його життя, але марно. Його забирають і вішають (7:7-10).

На цьому етапі історії відкуплення єврейського народу ще не завершилося. Потрібен був ще один указ на протипагу першому (8:10-14), який дозволив би євреям захищатися від усіх, хто мав намір завдати їм шкоди (9:6, 12, 16). Завдяки цьому другому декрету вдалося уникнути знищення єврейського народу. Ось у чому іронія: порятунок народу почався в той самий день, коли Гаман планував його знищити. Для єврейського народу це стало приводом для великого святкування, і вони встановили

нове свято.

Мовчання Бога

Багатьох читачів Біблії може здивувати, що в цій історії Бог явно відсутній. Його ім'я жодного разу не згадується в Книзі Естер. У той час, коли єврейський народ найбільше потребував Бога, Його ніде немає. Скільки разів у житті ми відчували потребу, відчай чи самотність, а Бога ніде не було?

Історія Естер показує, що коли здається, що Бог далеко, Він насправді тут, працює разом з нами для Своєї слави, навіть якщо Його ім'я не назване офіційно. Коли ми сумніваємося, що Бог стурбований якоюсь ситуацією, Він повністю залучений, але не обов'язково розкриває деталі Своєї роботи.

Але чому Боже ім'я навіть не згадується? Кілька спостережень допоможуть нам це зрозуміти.

Окрім того, що Мордехай відмовляється вклонитися Гаману, обидва головні герої, здається, не мають жодного відношення до Божих законів. Естер приховує свою єврейську кров, коли її приводять до царського двору, – саме так, як наказав їй Мордехай. У царському дворі Естер мусила порушити закони Тори (про чистоту, суботу та їжу).

Лише перед обличчям серйозної небезпеки Естер відкриває свою справжню особистість.

Естер виходить заміж за язичницького царя, який не мав наміру слідувати за ізраїльським Богом, а шлюб з язичником Біблія чітко забороняє.

Тоді чому Бог врятував єврейський народ, якщо Його не просили? Ось хороша новина. Бог спасає

людей не тому, що вони самі по собі надзвичайні. Бог спасає людей тому, що Він – Величний Бог. Який демонструє надзвичайну любов до людей, що за своєю природою відкидають Його (Римлян 5:8).

Частина нашої спадщини

У Книзі Буття Бог пообіцяв Аврааму, що через нього благословляться всі народи землі (Буття 22:18). Бог виконав Свою обіцянку через сина Якова, Юду. Цар Давид походив з роду Юди, а Ісус Месія був нащадком Давида (Матвія 1:3-6, 16). Іншими словами, Ісус прийшов від євреїв до євреїв (Івана 1:11-14), а через євреїв – до всіх людей. Бог був повний рішучості виконати Свою обіцянку благословити всі народи через єврейський народ, через Ісуса. Бог не дозволить Своему Слову знати невдачі, і Він готовий працювати за лаштунками, навіть у тиші, щоб виконати те, що обіцяв.

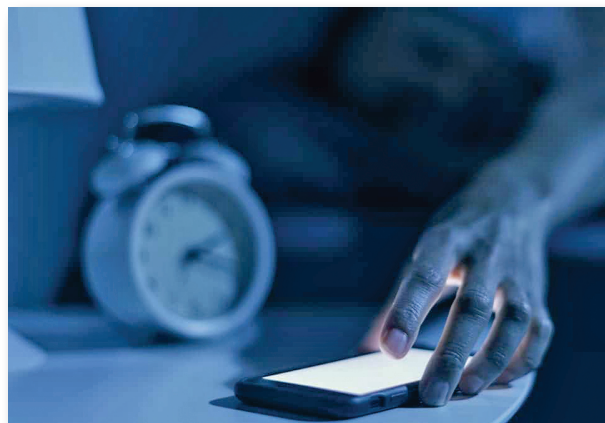
А тому Книга Естер є частиною нашої християнської спадщини. Це частина великої історії відкуплення, яка показує Божу любов до людства, коли Він привів когось з роду Авраама, щоб врятувати людство.

Сила Божа, що оберігає, не обмежується однією групою людей. Християнам Пурім нагадує нам про Боже провидіння і Його суверенітет над усіма людськими життями. Навіть коли ми не хочемо вписувати Бога у свою історію, ми всі є бенефіціарами Божого провидіння. Оскільки Бог керує всіма обставинами для Своєї слави, ми благословенні бачити, що Бог робить через людей, зокрема і через нас.

Домінік ЕРНАНДЕС.

БОГ МОЖЕ ПОЧЕКАТИ?

Дослідники з Університету Нотр-Дам підрахували, що шестеро з десяти людей щоранку натискають на будильнику кнопку «Відкласти», бажаючи подрімати ще п'ять хвилин. Керівник дослідження заявив, що причина цього – хронічна втома.

ним із вами.

Я не стверджую, що коли ви покаєтесь у гріхах і довіритесь Христу для спасіння, ви станете досконалою людиною. Але ви почнете слідувати за Тим Єдиним, Хто завжди досконалий у

Але чи замислювалися ви коли-небудь, що деякі люди роблять те саме з Богом? У їхньому серці спрацьовує тривога, даючи чітке відчуття, що Бог намагається привернути їхню увагу. І що вони роблять? Натискають кнопку відкладення. Мовляв, Бог може почекати... У мене інші, нагальніші проблеми...

Бог створив вас і любить вас. І ви точно станете перед ним у Судний день, щоб дати звіт про своє життя. Це неможливо обійти. І чим раніше ви вирішите свою найглибшу потребу, тим краще.

А хто ви такий, щоб стверджувати, що знаєте мою найглибшу потребу, спитає дехто. Це справедливе запитання. Я лише один із мільйонів віруючих, які знають правду про Ісуса Христа. Ми нічим не кращі від вас і не заслужили Божу ласку. Однак ми усвідомили, що стосунки з Христом – це те, для чого ми створені. Якби ви були на моєму місці, я б сподівався, що ви поділитесь цим повідомленням зі мною. Тому я ділюся

Якби не Святий Дух, ніхто з нас ніколи б не зрозумів Доброї Новини Євангелія. Звістка про спасіння приносить користь лише тим, хто приймає її вірою. Апостол Павло писав: «Ми знаємо, що людина виправдовується не дотриманням Закону, але вірою в Ісуса Христа» (Галатів 2:16).

Тому «прокинься, сплячий, воскресни з мертвих, і Христос засяє над тобою» (Ефесян 5:14). Відверніться від своїх гріхів і довіртеся Ісусу – Він змиє їх. Будьте справжніми з Богом. Вірте, що Ісус постраждав і помер на хресті, щоб ви звільнилися і були оголошені «невинними» в очах Бога.

Це ваше життя. Ваша безсмертна душа. І ваше вічне існування, що висить на волоссіні.

Будильник дзвенить... Ви й далі плануєте натискати кнопку відкладення до моменту, коли станете перед Христом Судного дня? Тоді вже буде надто пізно щось виправити. Та значно краще, коли ви просто зараз зізнаєтесь у своїх гріхах перед Господом і отримаєте від Нього дар вічного життя на небесах. Ви ніколи про це не пошкодуєте!

Ден ДЕЛЗЕЛЛ.

«ПВК РЕДАН»: ЩО ЦЕ, ЗВІДКИ І НАВІЩО?

У лютому 2023 року російські підлітки почали влаштовувати масові бійки. Субкультура назвала себе «ПВК Редан». Згодом вона почала поширюватися і в Україні. Тут такі дії сприйняли як ІПСО (інформаційно-психологічну операцію) з боку Росії та задум ФСБ.

«Редан» є підлітковою субкультурою підлітків, творці якої надихнулися японським аніме Hunter x Hunter, де зображено угруповання з однойменною назвою. Приставка ПВК нагадує щось, пов'язане з військовими, однак насправді цієї субкультури це не стосується. Символікою підлітки обрали павука, чорний колір і цифру 4.

Спершу про «Редан» стало відомо в Росії. 22 лютого ці підлітки організували масову бійку в одному з московських торгових центрів.

Уже 27 лютого схожу акцію вирішили організувати українські діти в Харкові. На ній було затримано 149 хлопців та 66 дівчат. У підлітків вилучили газові балони, кастети та ножі. З ними та їхніми батьками були проведені відповідні бесіди. Затримання були і в інших містах України.

Начальник головного управління Нацполіції в Харківській області Володимир Тимошко вважає це «задумом ФСБ».

«Війна триває не тільки на полі бою. Ворог хоче знищити нашу країну

і використовує наших з вами дітей для досягнення своїх кривавих цілей. Тільки разом ми зможемо це зупинити», – сказав він.

На росії наші діти заявляють, що це винні «недружні

країни». Там «Редан» вимагають заборонити і називають її «псевдосубкультурою зі знаком мінус, яка нічого хорошого молоді не несе».

Борис Мороз, викладач японської мови та блогер, каже, що основою створення субкультури дійсно є японський аніме-серіал Hunter x Hunter, проте в росіян вона набула власної ідеології.

В Україні ж якоїсь певної ідеології на основі цього немає. Проте підліткам завжди хочеться чогось цікавого, і «Редан» став для них цією можливістю зробити життя цікавішим.

Окрім цього, є ще ряд факторів, які можуть впливати на популярність таких рухів. Це підвищений ступінь агресії в суспільстві, вплив ігрової індустрії на психіку та поведінку неформованих особистостей. Не варто недооцінювати і духовний вплив через такі явища. Це також свідчить про те, що батьки не впоралися зі своїми обов'язками і переключили виховання своїх дітей на гаджети.

BBC NEWS Україна.

ВІРУЮ

ДЛЯ ЧОГО ПОТРІБЕН ПІСТ?

З початком Великого посту можна в черговий раз задуматися над тим, для чого взагалі потрібен піст. Якщо стисло, то піст потрібен задля нашого блага: як тілесного, так і духовного. І недаремно ми поставили тілесну користь на перше місце, адже зазвичай саме в цій площині люди спочатку відчувають корисність посту. Чого не скажеш про духовну площину – тут ситуація досить часто набуває діаметрально протилежного характеру: люди стають дратівливими, у них просинаються, здавалося б, давно забуті кривди та образи стосовно ближніх, невідомо звідки (хоча, ясна річ, відомо) з'являється розчарування в житті, у власних силах та людях поруч, а ще виникає багато негативних асоціацій. Тому не дивно, що насправді не так багато людей вдаються до посту.

Хоча, щиро кажучи, із згаданими негативними духовними явищами стикаються не всі, хто хоча би раз у житті спробував серйозно постити. А все через те, що вони насправді постити й не починали, їхній піст

був якимсь різновидом дієти, що, звісно, теж приносить неабияку користь організму (але не душі), зрозуміло, за умови мудрого ставлення до посту.

Чому не душі? Бо люди взагалі не беруть

її в розрахунок, а почуття легкості та піднесення, які часто відчують люди під час такого «посту» – це лише їхні суб'єктивні відчуття породжені очищенням організму. Що, ясна річ, теж не погано, але зовсім не є першопричиною посту.

Першопричина посту – наше духовне вдосконалення, яке просто неможливе без всіх тих негативних відчуттів і явищ, що супроводжують людей під час проходження посту. Саме так і не інакше.

Звичайно, багатьом усе сказане буде не до вподоби, але нічого не вдієш, особисті стосунки з Богом будуються саме за таким принципом: людина повинна відчувати потребу в Бозі і мати бажання змінюватися, бо без цієї потреби і без цього бажання стосунки з Богом рано чи пізно зійдуть нанівець.

Про це й попереджав Господь Ісус Христос в Об'явленні: «Знаю твої діла; ти ні холодний, ні гарячий; о, якби ти був холодний або гарячий!

Але оскільки ти теплий, а не гарячий і не холодний, то викину тебе з уст Моїх. Бо ти говориш: я багатий, розбагатів і ні в чому не маю потреби; а не знаєш, що ти нещасний і жалюгідний, і вбогий, і сліпий, і голий... Кого Я люблю, тих викриваю і караю. Отже, будь ревним і покайся» (Об'явлення 3:15-17, 19).

За бажання кожен із нас може знайти ознаки цього відпаданя від Бога, адже більшість людей так чи інакше потрапляють у пастку так званої «власної досконалості», з якої найлегше вибратися саме за допомогою посту і молитви. Тому не варто зневірятися й опускати руки, а тим більше вважати себе «верхом досконалості», а краще приступати до важкого і складного шляху просування постом. Насправді це куди краще і приємніше (нехай не відразу, лише згодом), ніж простувати широкою дорогою чуттєвих насолод до вічної погібелі.

«Слово про Слово».

«З НАМИ БОГ - ЦЕ ПЕРША ПРИЧИНА, ЧОМУ ВИСТОЯЛА УКРАЇНА» -НАЧАЛЬНИК ГУР УКРАЇНИ КИРИЛО БУДАНОВ

23 лютого минулого року я писав про страх перед війною і цитував слова Ісуса: «Коли почуєте про війни, воєнні чутки, то не лякайтеся, бо має так статися...» (Марка 13:7) А через п'ять годин після того, як допис був опублікований, війна почалася. І стало по-справжньому страшно.

Я тоді ще не знав, як швидко ми мобілізуємося і всією країною станемо в проломі, щоб захищати її.

тих, хто тікав з руїн. Не знав, скільки моїх україномовних знайомих у російській підтримуватимуть це зло і скільки російськомовних людей в Україні загорять українською. Не знав, що багато моїх друзів і знайомих поїдуть на захід і стануть іноземцями, а хтось поїде на схід і буде волонтерити під обстрілами.

Не знав, що попри економічні проблеми в країні ми будемо долати й збирати сотні тисяч, а то й мільйони гривень, щоб допомогти ЗСУ і постраждалим від бойових дій.

Тепер, коли минув рік з початку

того божевілля, нам уже не страшно.

Рік тому ми плакали від того, що наші рідні й знайомі з росії нас не розуміють, нині нам просто смішно, що вони так беззастережно вірять пропаганді.

Рік тому ми жались від кожного вибуху, а сьогодні спокійно ходимо по магазинах під час повітряної тривоги й гучної роботи ППО.

Рік тому ми збирали усе найдорожче, щоб його не втратити, а сьогодні віддаємо все найдорожче, щоб задонатити на ЗСУ.

Рік тому ми молилися, щоб Бог нас зберіг від війни, а сьогодні молимося про перемогу.

Тож тепер, коли минув рік від початку того жахливого вторгнення, я хочу знову повторити слова з Біблії, які писав рік тому: «Якщо проти мене підніметься табір, моє серце не злякається. Якщо проти мене виникне війна, я на Нього буду надіятися. З нетерпінням чекай на Господа! Будь мужнім, нехай зміцняється серце твоє – з нетерпінням очікуй Господа!» (Псалми 26:3, 14)

Боже, ми надіємося на Тебе, ми віримо, що Ти захищатимеш тих, хто несправедливо страждає, віримо, що ти даруєш перемогу Україні. І з нетерпінням чекаємо Тебе і Твоєї перемоги. Адже «З нами Бог – це перша причина, чому вистояла Україна».

Сергій СТЕПАНЮК.

КОЛИ ПОЧИНАЄТЬСЯ СТАРІСТЬ?

Ми починаємо старіти задовго до народження. Вчені стверджують, що фізичне життя – це ніщо інше, як відмирання старих клітин організму й заміна їх новими. Тому старіння людини починається з першої відмерлої клітини. Тобто з моменту зачаття.

Старість – це не хвороба. Вона не передається, нею не можна заразитися. Прихід старості зупинити неможливо. Тому варто з розумінням і повним усвідомленням приймати свій вік.

Знати, як і свідомо ввійти в старість і як правильно старіти, – це шедевр мудрості і один з головних розділів у великому мистецтві життя.

Головне – зрозуміти, що то Бог встановив процес старіння тіла людини, і погодитися з незворотністю цього процесу, свідомо й активно беручи в цьому участь.

Саме поняття старості необхідно розуміти правильно. Бо неправильне розуміння цього життєвого процесу призводить до смутку, розчарувань, страждань і бід, яких можна було б уникнути і насолоджуватися життям.

А як правильно старіти? Чи

можливо старіти успішно?

Старість для християн зовсім не страшна. Ми знаємо, що Бог може «намастити» наші голови свіжим елеєм» у будь-якому віці. Може зробити внутрішнє духовне життя «переповненою пашею», послати «життя з подостатком» у мирі, радості і благословенні.

«Зацвіте справедливий, як пальма, і виженеться, немов кедр на Лівані, – посаджені в домі Господнім цвітуть на подвір'ях нашого Бога, і ще в сивині вони будуть цвісти, будуть ситі та свіжі, щоб розповідати, що щирий Господь, моя скеля, і в Ньому неправди нема!» (Пс. 92:13-16).

Надія на Господа робить цей період життя щасливим. Хтось сказав: «Марне життя – це передчасна старість». Тому будьмо завжди корисними для інших. Дякуймо Богові за прожиті роки, живимо розумно, приносимо плоди – і будемо задоволені та щасливі у старості.

Бог призначає життя для кожної людини, і довгота літ – також у Його компетенції.

«...До книги Твоєї записані всі мої члени та дні, що в них були вчинені, коли жодного з них не було» (Пс. 138:16).

«А я покладаю надію на Тебе, о Господи, я кажу: «Ти мій Бог! У Твою руку кладу свою долю» (Пс. 30:15-16).

Марія ДВІРНИК.

ХТО ПОБОЖНІШИЙ?

До часу Христа фарисеї були найвпливовішою політичною партією, пасивно опозиційною як до храмової, так і до світської влади. Основою їхнього впливу були громади («кагал» по-єврейськи або «екклесія» грецькою), які регулярно збиралися для молитви й вивчення Писання. Ця інституція, що виникла в юдейській культурі в період вавилонського полону, збереглася в Ізраїлі після відновлення храму у вигляді «будинків зборів» (на івриті – бейт-кнесет, грецькою – синагога).

Ступінь впливу фарисеїв і рівень поваги, якою вони користувалися в народі, визначався двома чинниками.

По-перше, їхні ідеї ефективніше доводилися до загального відома. Адже храм (центр впливу садукеев) був лише один, і не кожен мав змогу приходити туди хоча б тричі на рік, як приписано в Законі Мойсеевому. Палаців (центрів впливу іродіан) було кілька, але далеко не кожен був вхожий туди. А ось синагога існувала в кожному селищі.

У кого було більше можливості поширювати своє вчення?

По-друге, фарисеїв поважали за їхнє справді моральне й благочестиве життя. Адже в контексті громади кожен був у всіх на виду, що виключало можливість подвійного життя.

Проблема фарисейства полягала не в нестачі щирої релігійності, а в тому, що, оскільки основою їхнього авторитету виступало благочестя, виникала спокуса «порівняльного благочестя». Мовляв, хто

благочестивіший, той і авторитетніший. Той, хто потрапив на цей гачок, починав приділяти більше уваги розвитку не стільки благочестивого характеру, скільки зовнішнім проявам. У зв'язку з цим Ісус говорив: «Стережіться закваски фарисейської, яка є лицемірністю» (Луки 12:1).

У 23-му розділі Євангелія від Матвія Ісус сім разів проголосує: «Горе вам, книжники і фарисеї, лицеміри» (вірші 13, 14, 15, 23, 25, 27, 29, 33).

У словах Ісуса можна виділити три ознаки фарисейства:

- акцент на правилах замість святості;
- акцент на формі замість змісту;
- акцент на самоповазі замість самоконтролю.

Дивлячись на ці ознаки, доводиться погодитися, що фарисейство існувало набагато раніше появи цієї назви і, на жаль, продовжує існувати донині.

Сергій ГОЛОВІН.

ЗАПРОШУЄМО НА БОГОСЛУЖІННЯ
в Івано-Франківських церквах християн віри євангельської:

Адреса:
вул. МОЧУЛЬСЬКОГО, 1
(на Майзлях).
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСУБОТИ – молодіжне служіння о 19 год.
Адреса:
вул. ГАЛИЦЬКА, 203
ЩОНЕДІЛІ – о 10 год.,
ЩОСЕРЕДИ – о 19 год.

Телепрограму «Вірую» дивіться в інтернеті на viruyu.at.ua, YouTube, CNL-Україна, у кабельних мережах і в цифровому форматі на телеканалі РАІ (вівторок, четвер, субота і неділя о 17:45-й год.).

На CNL-Україна і на телеканалі РАІ (вівторок, четвер і субота о 09:45-й ранку) дивіться християнську телепрограму «Одвічні істини».

Християнська церква «ВІФЕЗДА»

Богослужіння відбувається:
Неділя - 11:00
П'ятниця - 18:30

За адресою:
м. Львів, вул. В. Великого, 4
Чекаємо вас!

ВІРУЮ

№ 3 (290)
БЕРЕЗЕНЬ 2023 р.

Виходить щомісяця

Засновник – Івано-Франківська християнська місія милосердя «Добрий самарянин»

Газета видається на добровільній пожертвування

Р/р UA 69305299000026001025500907, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726

Редактор Олег КАРПЮК

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1;

E-mail: dobry.samar@gmail.com

Наша сторінка в інтернеті: <http://viruyu.at.ua>

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль

Обсяг – 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж – 60000 примірників. Замовлення № 923.

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.